

έκτεινος ο φείμνηστος και τών σοφών σοφός ;
Και ύστερα δὲν έραβες, βρε Περικλή γομάρι,
πὸς θνα ήλθε τὸν Καίρω ν'έκτεινο τὸ χαμπάρι,
έταράξες τὸν πάππων μας τὸν βπνον τὸν αίωνων,
και τὸν Τρικούπη, Περικλή, τὸς ήλθε τὸν δαιμόνιο,
κι' έυλογησθή έμπλεως ες έσρας μανίας
τώρα πὸς έχει τὸν καιρὸν και είναι Παυσανίας
τὸ φιλοσόφου τήν σειράν κι' αὐτὸς ν'ε συνεχιστῶ
μήπως τὸ έθνος οὕτω πως ελίγων εδουχίστη ;
Και δὲν εἰςφύρες, Περικλή, πὸς τώρα μετ' ελίγων
έκείβει ο Χαρλάος ἐν Πρόγραμμα έπειγου,
και Πολιτεία γράφεται εἰς δλων τὸ γεννάει,
τούτῃσι τεσσαρακοστῇ κι' έκατοστῇ ἐνάτῃ ;
Π.—Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά ...

Φ.— Νά ξεραθῆς, χαλντούπη,
δπου ἔνθ χαλῶ ντουινῶς μαζί με τὸν Τρικούπη
και τῆς 'Ελλάδος γράφεται μιά νέα Πολιτεία
σὺ τοαμπουφῆς γιὰ τήν παλιά και χόσκεις 'στὰ Χαιτεία.
Εἰς δρους εγεννήθῃσαν, βρε Περικλή, ες τῶμα
στραβή κι' ἀνάποθῃ ζωῆ, κακομοιριά και φώρα,
όπωςί όμως εδουχῆς δὲν γεννηθῶν 'στὸ μέλλον
τήν Πολιτείαν τήν χρουστὴν δὲ εδρου τῶν 'Αγγέλων.
Γιατί, μωρε, ἡ μάνα μου νὰ με γεννήσῃ τότε,
δπου ἀκόμη πάνσοφοι δὲν ήσαν πατριόται,
και δὲν μ' εγέννα σήμερα νὰ 'δῶ εἰς τὸν καιρὸ μου
τοῦς νόμοις τοῦς ὑπάρχοντες καταμετῆς τοῦ δρόμου ;
Τόσον ήρθάνθῃ πρώιμον τὸ έρωτος τὸν ήμερον ;
δὲν εμποροῦσε τάχα νὰ με γεννήσῃ σήμερον,
ποῦ κι' ο Τρικούπη, Περικλή, και πάντες οἱ ἐν τέλει
θὰ γράφουν Πολιτεύματα σὰν τὸν 'Αριστοτέλη,
κα. δοσι 'στῆς νεότητος εδρῖσκονται τήν θραν
ζωῆ και νεμάτα θὰ χαροῦν 'στῆν δοκαριῶν χῶραν ;
'Ητο ἀνάγκη νὰ εἴδῳ 'στὸν κόσμον ἀρον ἀρον,
και τώρα πὸς θὰ εἶν' εἶδῳ ἐστία τῶν Μακάρων,
ὁ Χάρος ὁ ἀμείλιτος ; μ' εἰπὸν τὸν δρεπάρη
τήν προσφιλή μου διαρξῖν νὰ κόψη σὰν ρεπάνι,
χωρῖς 'στὸ ρεθμα τῆς ζωῆς, τῆς τόσον ἀπαισίας,
νὰ 'δῶ τήν ἀποκέντρωνιν ἐκείτης εἰσοσίας ;
Τώρα πὸς 'γέρασα κι' ἐ-θὼ και δὲν μοῦ μένου ἡπατα
εἰς ἡκαν ἀξιώματα νὰ μᾶς παρλάρουν βπατα ;
Τώρα πὸς φαίνεσαι και τὸ σεδασμοις πρεσούτης
μεταρρυθμίσεις σκέπεται; ὁ ρέκτης Φλογαίτης,
ὁ δὲ Τρικούπης ὕψηλῆς ἰδέας καταδέδξει
και Πολιτείαν Πλάτωνος Ἰδανκήν μᾶς βγάξει,
οἱ πάντες δὲ ὀπόσχονται γραπτοῦ και διὰ ζωῆς
νὰ ἐπιφέρουν ριζικά εἰς ελα θελιτώσεις ;
Τόσον καιρὸ πὸς εἰμεθα εἰς τῆς ζωῆς τήν βράσι
κανέναν δὲν εἰςκοιτεο νὰ μᾶς διακοεδάξῃ,
μὰ τώρα πὸς 'γερῶσαμε κι' ἀρίνοιμεν τὰ κῶλα
πήραν φωτιὰ τὰ καύκαλα τῶν Πανελλήνων ελα,
και τόσα ξεπουρνίζονται σὸφά νομοθετήματα,
πὸς μουντζοῦσε τα, Περικλή, και φτύστα και βλαστήματα.

Δὲν ξέρω ἀπὸ 'μας τοῦς δὲν ποῖς θὰ ψυφήσῃ πρώτα,
περὶ αὐτοῦ μὴ φροντίξῃ καθόλου μὴδ' ἐρώτα,
ἀλλ' ἔμας ἐν προτίτερα δὲν τὰ κακαρώσεις
χωρῖς νὰ 'δῆς εἰσοσιὸν σοφῆς ἀποκέντρῶσεις,
εἰθὼ θὰ εἰρωμαι σὺνὰ 'στὸν τάρο σου ἀπάνω
και μία τέτοια ἰδιότητα κιντάθα θὰ σοῦ κάνω :
'Ἐδὸ πὸς 'στὰ θῆη πέταξες, ψυχῇ βασιανομένη,
σῆκω νὰ 'δῆς Ρωμαίκοι και γῆ εδουχισημένη.
'Εσὺ ψυχῇ τοῦ Περικλή, ὀπου περῆς 'στὸ ἀπειρον,
ελα νὰ 'δῆς κλινηδρῖκὸν τοῦ Χαρλάου πάπυρον,
ποῦ Πολιτεία εἰς αὐτὸν τυλίγεται ὀπάτη,
ἡ νέα τεσσαρακοστῇ κι' έκατοστῇ ἐνάτῃ.
Αὐτὰ πὸς ὄνειρεύεσο, καιρῶνες, 'στὸν καιρὸ σου
και οὔτε κᾶν τὰ εἰλεπες ποτὲ εἰς τῶνοιρο σου,
αὐτὰ γεννηκαν πράγματα κι' εἰς εγεννεῖσόνου μοδλος.
Μὰ ὄυ μικρίας μοναχᾶ εἰς τῆν ζωῆν ερρόφησες
και εἰχες τίποτα νὰ 'δῆ, κακῆν κακῆς εἰφοφῆσες
πιοτὸς τοῦ Βασιλέως σου ὀπῆκος και δοδλος ...
ἄς εγεννεῖσόνου σήμερα κι' ἄς εγεννεῖσόνου μοδλος.
'Εκείνα τὰ Ἰδανικά και θετα πολιτεύματα,
ποῦ παραμῶθια τάλεγες και τὰ θαρροῦσες ψέματα,
τὰ χαίρονται τήν σήμερον εἰθὼ και τὰ παιδιὰ σου
κι' ἀναγαλλιάξῃ ἡ εἰρημῇ και φιλογερῇ καρδίᾳ σου.
Αὐτὰ θὰ λέγω ἔνδοκαρι, και μ' εἰρωτα διάτυρον
θὰ σῆγγω τὸν κλυνηδρῖκὸν τῆς Πολιτείας πάπυρον,
κι' ἴσως κι' εἰθὼ, βρε Περικλή, 'στὸ ἀνέλιπιας ν' ἀνάφῃ
και τέλος τήν έκατοστῇ πεντηκοστῇν συγγράφῃ.
Π.—Κι' εἰθὼ ἀπὸ τοῦ τάρου μου τὸ χῶμα θὰ σηκῶνωμαι
και γιὰ τὰ Πολιτεύματα μαζί σου θὰ τσακῶνωμαι,
θὰ πέφτῃ δὲ 'στῇ ράχῃ σου ἀλύπητη σαλιδρα
καθὸς αὐτῆν, βρε Φαουσίλῃ, πὸς θὰ σοῦ δῶσο τώρα,
κι' έκει με ραμπαδούλα θὰ χαραχθῇ παντοία
έκατοστῇ πεντηκοστῇ και πρώτῃ Πολιτεία.
Φ.—Τῆν περιμένο, Περικλή, με πᾶσαν ήρηλιαν.
Π.—'Ορος, γαδῶρι, έκατὸν πενήκοντα και μίαν.

Και ὀλίγαις ποιικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Εκείνο τὸ κατῆστημα Βασιλῆ τοῦ Καροδῆν,
ὀπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκειται τοῦ Λαμπροῦ ἀποκάτω,
εἰς τὸ Σταδίου τήν ὀδὸν τὰ μάτια μας θαρδῶναι
και με σὸλιθια χλίμα δὲν φεγγῶδολε γεράτο.
Θαρια ἰδῶσι ἀληθῶς !... τί μαγαζῖ ποῦ εἶναι !...
μικρὸ Παρῖσι φαίνονται με τούτο αἱ 'Αθηναί,
κι' ἀν γλασῶθῃς καμνὴ φορὰ ἀπ' εἰθὼ και περάσῃς
ἀπέσως μῆσα θὰ βῆθῃς και κᾶτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἀν εἶσαι ἀφιλόκαλος και πρώτος καισιδάρης
τότε θὰ πύγῃς μοναχᾶ και πρώτα δὲν θὰ πάργῃ.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κι' ἀδικιο
ἀπ' εἰθὼ νὰ κυντάξετε αὐτὸ τὸ Καπελάδιο.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν οὐς κάνω — πὸς 'στὸ σπῆτιζμου ἀνέρη
'στῆν Νεδῖπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τούδε συνορεῖς,
μὲ ξενοδοχείον Σῆθῃ — δῆδ' ἄπὸ λῆδι τρεῖς 'στὸ εἶδῃ.

μὲ Χρῖσιον, με μιά μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομῆ,
και μιά χῆρα εἰχες ἀνδρα, — πούταν ἄλλοσος μαμμῆ.

Τυπογραφεῖον «'Αστειο» τοῦ Πρασσαῖου δρόμος—Τυπῶνεται και ὁ «Ρωμηὸς» κολοπληρῶναι ὄμοις